

De la Sinai la Golgota

Rusia este patria mea. Tatăl meu era un Rabi evlavios în Polonia rusă, care era devotat învățaturii Talmudului și legii strămoșilor, cu multele sale tradiții, și se străduia cu zel să îndeplinească fiecare literă a Torei¹. El spera prin aceasta să fie găsit drept înaintea lui Dumnezeu și să moștenească binecuvântarea lui Dumnezeu.

Șase ani a rămas căsnicia părinților mei fără copii. S-au rugat ca Dumnezeu să le dea copii. Căci nu numai că în ochii iudeilor copiii sunt un semn de favoare al DOMNULUI, ci, după învățătura Talmudului, o căsnicie din care după zece ani n-a apărut un copil, trebuie desfăcută.

M-am născut în anul 1863 și până la vârsta de șapte ani am fost paralizat de ambele picioare. Educația mea a fost extraordinar de severă, începând din cea mai timpurie tinerețe. De câte ori nu m-a pedepsit tata când, treaz sau dormind, (atâta timp cât am fost paralizat, mi-am petrecut aproape toată ziua în aer liber), am lăsat să-mi cadă pe jos kippa, pe care iudeul trebuie să-o poarte mereu! Același lucru se întâmpla dacă încălcam vreun regulament oarecare, de exemplu, dacă „ciucurii” de la hainele mele (Numeri 15.37-39) ajunseseră în dezordine sau dacă venea la mine un alt copil ca să se joace cu băiatul paralizat, iar eu nu-l trimiteam imediat de acolo.

Tatăl meu a murit deja la treizeci și șase de ani. El fusese nejustificabil de sever, totuși, fusese un tată bun. Prin lipsurile pe care și le impusese singur, ca să devină sfânt, își subminase sănătatea.

Acum, educația mea o prelua mama, care era o femeie nu mai puțin evlavioasă, dar blândă. Spre satisfacția ei, eu făceam progrese bune la școală. Îmi era ușor să învăț și chiar îmi făcea mare bucurie, iar eu o făceam cu râvnă deosebită. Învățătorii și rudele mele erau de părere că într-o zi chiar voi ajunge un om mare în Israel. Un iudeu evlavios consideră zelul la învățătură ca pe o slujbă pentru Dumnezeu.

Doream să devin rabin, înainte de toate pentru că aparțineam seminției preoțești. Conform arborelui nostru genealogic mă trăgeam din casa lui Aaron. Din această cauză trebuia ca din al nouălea an al vieții mele să stau în sinagogă cu cei care binecuvântau comunitatea.² Dumnezeu îmi dăduse de timpuriu o conștiință delicată, pe care, pe lângă Dumnezeu, cu siguranță o datoram educației severe a părinților mei evlavioși. Îmi amintesc că deja în al patrulea an al vieții mele eram conștient de grozăvia păcatului și de sfințenia lui Dumnezeu. Odată am ajuns în mare primejdie de moarte la baie și la scufundat. Teama sufletului meu era înspăimântătoare. Eram un păcătos, aceasta o știam. Dar deoarece eram în baie și, prin urmare, dezbrăcat, nu puteam nici măcar să strig către Dumnezeu după îndurare.³ Vedeam limpede înaintea mea coborârea mea în iad. Dar Dumnezeu m-a salvat din adânc, așa cum mai târziu m-a mântuit prin harul Său de pierzarea eternă.

¹ Iudeii de astăzi înțeleg prin Tora nu atât de mult legea, cât, mai degrabă, regulamentele și învățăturile Talmudului. Tora este în ochii iudeilor aproape o persoană divină. Ei spun, de exemplu: „Tora să te ocrotească” și altele asemenea.

² Copil fiind, pentru că eram un „Cohen” (preot), care, potrivit Deutoronomul 21 nu aveam voie să se facă necurat din cauza vreunui mort, am fost de multe ori luat din pătuțul meu cald și dus de acolo, dacă în aceeași casă sau în cea alăturată era așteptat sau dus acolo un caz mortal.

³ Potrivit interpretării Talmudului, iudeul care-L cheamă pe Dumnezeu trebuie să fie complet îmbrăcat și astfel să fie „pregătit” să-L întâlnească pe Dumnezeu.

Când am împlinit treisprezece ani a avut loc festivitatea majoratului meu (sau al independenței) și al propriei mele responsabilități. Cuvântarea pe care trebuia s-o țină băiatul respectiv la această festivitate și pe care în mod obișnuit o compunea învățătorul de religie, am pregătit-o eu însumi. Am ales ca temă nazireatul (Numeri 6). Era dorința mea să-mi dedic total viața lui Dumnezeu. Ziua în care m-am declarat răspunzător de păcatele mele și am primit amuleta ca s-o port, a fost ziua multor hotărâri evlavioase și, aceasta pot într-adevăr s-o spun, și o zi fericită.

Dar deja după două zile eram nefericit și profund deprimat. Încălcaseam toate intențiile mele bune și știam că nu voi fi niciodată în stare să duc o viață sfântă, pentru că vedeam că în mine era o inimă rea. Începând din momentul acela am trecut printr-o permanentă luptă sufletească și aveam o dorință urgentă după mântuire.

La sfatul conducătorilor mei spirituali am căutat mântuirea în Tora. Am studiat zilnic cu câțiva tineri și bărbați habotnici în „Beth-Midrash”, o casă specială, unde este studiată legea lui Dumnezeu, cu post și veghe, și anume, de la șapte dimineața până după-amiază la trei și iarăși de la ora patru după-amiază până la ora cinci dimineața. Astfel că rămâneau numai trei ore din douăzeci și patru pentru mesele mele simple și un somn scurt. Pe lângă aceasta, eu nu îndrăzneau să mă culc în pat. În orele scurte dormeam șezând pe un scaun, în școală. Numai vineri dimineața mergeam acasă și rămâneam în pat până sâmbătă dimineața.

Astfel am dus-o doi ani lungi, până când sănătatea mea a suferit o deteriorare serioasă sub neîncetatele eforturi, lipsuri și veghe de noapte. Dar și sufletul meu suferea mult, pentru că nu găseam pace. Din acest motiv am devenit neloial hotărârii mele de a deveni rabin și m-am pregătit pentru profesiunea de învățător. După ce studiasem câțiva ani am obținut în K., în Basarabia, departe de casa mea, un post de rusă și ebraică. După moartea țarului Alexandru al II-lea a izbucnit în Rusia o prigonire a iudeilor, de care Basarabia nu era mai puțin afectată. Mulți iudei au plecat în Palestina. Și în marele oraș, K., s-a decis să se întemeieze o colonie comună în Palestina. De aceea a fost însărcinat unul dintre cei mai capabili oameni, inteligentul avocat iudeu, J. R., să călătorească în Palestina și să se intereseze acolo de o bucată potrivită de pământ, care poate fi dobândită în acest scop.

R. era un bărbat cu bogate cunoștințe, care cunoștea și povestirile Evangheliilor, dar el era un liber cugetător, cu toate că era fiul unei evreice temătoare de Dumnezeu. El a plecat în Palestina și a ajuns în Ierusalim. Acolo a vizitat locurile care meritau văzute, printre ele „Biserica sfântului mormânt”, care este construită pe locul unde va fi fost mormântul lui Hristos. J. R. și-a lăsat mult timp privirea să se odihnească pe locul memorabil și s-a lăsat în voia gândurilor serioase. Dintr-odată l-a neliniștit întrebarea: Cel care a stat în mormântul acesta să fi fost Mesia poporului meu? De ce l-a răstignit Israel? Și cum stă treaba astăzi cu poporul meu? Câte n-au venit din perioada aceea peste iudei! Întrebare peste întrebare, urmând fulgerător una după alta, i se impuneau, luminându-i inima, până a fost luminos ca ziua în ea. Acolo, pe locul acela, necredinciosul jurist iudeu a fost convertit la Hristos. Acolo a fost inima sa convinsă complet și divin, că Isus, pe care Îl răstignise poporul său, nu mai este în mormânt, ci a înviat, și că El este Fiul lui Dumnezeu și Împăratul lui Israel. R. a părăsit biserica mormântului ca „o creație nouă”.

Cel proaspăt convertit a scris de la hotelul său la K.: „Am găsit cheia pentru problema iudaică.” Ne putem imagina că această comunicare a provocat vâlvă și bucurie în orașul său de acasă. Ziarele au răspândit știrea scurtă a stimatului lor concetățean și toți așteptau nerăbdători întoarcerea sa. R. a sosit după paisprezece zile. El a convocat o adunare și toți cei care au putut, au venit.

R. și-a ținut în prezența iudeilor respectabili cuvântarea, care a fost urmărită cu răsuflarea tăiată, cu atenția încordată. Vorbitorul le-a arătat ascultătorilor săi, ca Ștefan din Faptele apostolilor,

capitolul 7, cât de milostiv și de minunat l-a condus Dumnezeu pe poporul Său, Israel, și cum El le trimisese un martor după altul, care au fost toți respinși de ei. El le-a pus în fața ochilor toată istoria, până la Isus din Nazaret, Cel răstignit. El a încheiat cu cuvintele:

„Și acest Isus este Hristosul, Mesia al nostru promis. Aici aveți soluția problemei iudaice.”

Acestor cuvinte le-au urmat uimirea și indignarea. În mai puțin de două minute, sala era goală. Ascultătorii au plecat grăbiți de acolo, scuturând din cap sau plângând.

Dar din ziua aceea, R. l-a predicat pe Hristos. Mulți iudei veneau la el. Unii huleau, alții ascultau și întrebau și nu puțini se converteau la Domnul.

În propria sa casă spațioasă, R. vestea regulat Cuvântul lui Dumnezeu în fața unui mare număr de iudei. În mod obișnuit citea două capitole din Scriptură, unul din Vechiul Testament și unul din Noul Testament. Din primul arăta făgăduința, din ultimul arăta împlinirea ei; în unul arăta umbra, în celălalt arăta trupul – Hristos. Deasupra intrării casei era scris cu litere aurii în rusă și în ebraică, cuvântul din predica de la Cincizecime a lui Petru: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele apostolilor 2.36).

Așa stăteau lucrurile când mâna lui Dumnezeu m-a dus în Basarabia. Mă simțeam nenorocit și zdrobit. Problema păcatelor mele mă preocupa mereu și nu mă lăsa să ajung la odihnă. Nu aveam nicio jertfă pentru păcatele mele.

Corespunzător indicației Talmudului, citeam zilnic înaintea rugăciunii mele de dimineață și de seara primele capitole ale cărții Leviticului, care tratau despre jertfe și adăugam de fiecare dată conform instrucțiunilor: „Fă ca repetarea acestor cuvinte înaintea Ta, o, Dumnezeule, să-mi fie atribuită, ca și când eu însumi aș fi adus jertfa.” Dar ori de câte ori mă rugam în modul acesta, mă îndoiam tare că Dumnezeu mă va asculta, că El o putea face.

Doream din toată inima să satisfac drepturile lui Dumnezeu, pe care le recunoșteam ca drepte și corecte. Dar vai! nu eram în stare. Aceasta era mâhnirea mea.

Deja ascultasem de ispititor, deoarece nu găseam nicio odihnă în Tora, m-am dat la studiul scrierilor filozofice. Am citit Spinoza și Kant și uneori mergeam la teatru – lucruri care sunt o urâciune pentru iudeul temător de Dumnezeu. Firește că sufletul meu, care înseta după: iertare, mântuire și pace cu Dumnezeu, a găsit în acestea și mai puțină odihnă ca în exercițiile religioase.

Apoi am auzit de la R., care predica iudeilor, că mântuirea se găsește la Dumnezeul celor Goyim (al păgânilor).⁴ În ciuda nefericirii mele eram revoltat, pentru că după tot ce auzeam și vedeam de la cei Goyim din jurul meu, viața lor era o viață de rușine și desfrâu și iconolatria lor era în ochii mei idolatrie.

Mult timp nu m-am putut hotărî să-l ascult pe R. În loc de aceasta am scris editorului unui ziar iudeu din Petersburg, că în K., un jurist iudeu ținea prelegeri pentru iudei și le spunea oamenilor să-L accepte toți pe Dumnezeul păgânilor. Ziarul a publicat această notiță cu observația, că eu, ca învățător, eram atât chemat, cât și potrivit, să-l ascult pe acest om și să-l combat. Convorbirea mea cu R. avea să fie în curând făcută public.

Urmând indicația ziarului, am mers într-o dimineață de sabat, în toamna lui 1884, în casa domnului R. El predica în ziua aceasta despre cetățile de scăpare pe care Dumnezeu le dăduse poporului Său în vechiul legământ, în țara sfântă, ca cel care omorâse neintenționat pe cineva

⁴ Astfel îi denumesc iudeii pe toți care nu sunt iudei, chiar și pe creștini.

și vărsase astfel sânge nevinovat, să poată să fugă acolo din fața răzbunătorului sângelui. R. a citit Numeri 35 și după aceea câteva pasaje din Noul Testament.

Am ascultat cu uimire că poporul meu, Israel, a vărsat sângele nevinovat al unui om drept din seminția lui David și că Acesta, mai mult decât Om drept, a strigat pe cruce către Dumnezeu: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac!” [Luca 23.34]. „De aceea”, a explicat R., „fuge Israel în prezent de răzbunătorul sângelui. Dar unde să fugă?” Vorbitorul a arătat apoi că suferința și moartea Celui drept, fără păcat, era, potrivit făgăduinței lui Dumnezeu, singura salvare a lui Israel, cum a prorocit Isaia: „Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era supra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53.5).

„Acest Sfânt al lui Israel”, a continuat R., „care a fost lepădat și omorât de poporul Său, și de la venirea Căruia sceptrul s-a abătut de la Iuda, nu este nimeni altcineva decât Isus Hristos, Fiul lui David. Despre El vorbește Noul Testament când declară: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” [1 Ioan 1.7]. Prin urmare, El, al Cărui sânge l-a vărsat Israel, este cetatea de scăpare a lui Israel.

Aceste cuvinte mi-au pătruns în inimă. Am auzit aici – cât de mult timp tânjise lăuntrul meu după aceasta – că este posibil să se obțină iertarea păcatelor și pacea cu Dumnezeu, nu cu un Dumnezeu străin, ci cu Dumnezeul strămoșilor mei, care, potrivit făgăduinței Sale, a trimis un Răscumpărător, Isus din Betleem, cetatea lui David, din casa lui Iuda. Am auzit despre Leul din Iuda și că El este totodată și sămânța promisă a femeii, care, murind pe crucea de pe Golgota, a zdrobit capul șarpelui.

După încheierea orei m-am dus la domnul R. și l-am rugat pentru un Nou Testament. El mi l-a dat cu bucurie și eu m-am grăbit acasă cu comoara. Trei zile și trei nopți am petrecut, numai cu scurte întreruperi, cu nasul în această Carte prețioasă. Am citit-o grijuliu din scoartă în scoartă și, o, ce iluminare de sus a adus Ea, ce belșug de lumină mi-a făcut ea accesibil!

Firește că la început am înțeles numai puțin din ce am citit. Dar Evangheliile, Faptele apostolilor și în mod deosebit Epistola către Evrei mi-au arătat tot planul minunat de mântuire al lui Dumnezeu. Am văzut starea pierdută a omului, am văzut că omul din fire este străin de Dumnezeu și nu are a se aștepta decât la judecată și osândă. Am găsit confirmarea a ceea ce simțisem de-a lungul tuturor acestor ani și pentru care suspinasem, și anume, că omul este vinovat și pierdut și nu se poate ajuta singur. Dar Duhul lui Dumnezeu mi-a arătat și minunata răscumpărare a păcătosului, marea mântuire eternă, pe care a pregătit-o Dumnezeu în dragostea Sa de nespus pentru cei pierduți; și eu am găsit pace prin credința în Isus, „pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire” (Romani 3.25).

O bucurie de nedescris mi-a umplut sufletul. Mai mult de o sută de pasaje din Vechiul Testament, pe care mai înainte nu le înțelesesem, mi-au devenit clare dintr-odată. M-am închinat înaintea lui Dumnezeu, plin de laudă și mulțumire. Căci El devenise acum și Dumnezeul, și Tatăl meu în Hristos Isus.

Editorului ziarului din Petersburg i-am comunicat fidel ce auzisem de la R. și cum găsisem prin el mântuire și pace în Isus. Din motive ușor de înțeles, scrisoarea mea a rămas nebăgată în seamă. I-am scris și mamei mele, la care trebuise să mă gândesc imediat după ce Îl găsisem pe Domnul. Știam cât de mult suspina și ea după eliberare, sub apăsarea legii și a Talmudului. Dar ea nu m-a înțeles deloc, credea că nu mai sunt în toate mințile și mă ruga să-mi iau concediu și să vin acasă. Ca răspuns i-am scris o a doua scrisoare, mai amănunțită. La aceasta, ea a răspuns cu cuvinte îngrozitoare și declara că nu mai voia să mă vadă niciodată, dacă părăseam credința strămoșilor noștri.

Următorii trei sau patru ani au fost pentru mine ani de suferință amară, în care am fost expus la tot felul de încercări și ispite. Gândul de a fi pentru totdeauna respins și despărțit de mama mea, care mă iubea atât de tandru, aproape că-mi frângea inima. Dar glasul Duhului Sfânt a păstrat biruința și marea mea mâhnire de atunci era că iubita mea mamă nu împărțea cu mine fericirea de a-L cunoaște pe Domnul.

Foarte curând s-a apropiat de mine ispita de a păstra tăcut pentru mine darul primit al lui Dumnezeu, ca pe o comoară tainică. Știam că mi-aș pierde postul de învățător de îndată ce mă declaram public de partea lui Hristos. De multe ori strigam în liniștea nopții către Dumnezeu: „Doamne, Tu știi că nu eu Te-am căutat, ci Tu m-ai căutat și m-ai găsit. Așa că arată-mi calea Ta și condu-mă!” Și Domnul mi-a dat puterea să nu-mi așez lumina sub baniță. Firește că odată cu aceasta se termina o dată pentru totdeauna cu un post de învățător într-un institut ebraic.

Domnul R. și alții mi-au propus să lucrez ca misionar plătit printre iudei. Însă, cu oricăta plăcere aș fi lucrat pentru Domnul și Evanghelia Sa printre „frații mei după trup”, nu puteam să mă învoiesc în condiția menționată. Exemplul apostolului Pavel, așa cum l-am găsit în Noul Testament, stătea prea strălucitor în fața mea și le-am explicat prietenilor mei că înainte să mă dedic slujirii Domnului voiam să învăț o meserie, și anume, lăcătușărie, iar apoi să pot să propovăduiesc Evanghelia gratuit. Faptul acesta mi s-a părut că este deosebit de important în privința lucrării printre iudei, pentru că aceștia sunt înclinați să le atribuie motive necinstite celor care lucrează în mijlocul lor.

Prietenii mei au zâmbit la gândul că eu mai vreau să învăț un meșteșug la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Dar aceasta nu m-a putut deruta, deoarece aveam convingerea că planul meu era de la Dumnezeu. Astfel am părăsit Rusia și am călătorit în Germania, ca să intru în ucenicie la un meșter creștin. În orașul B. am găsit un lăcătuș credincios, care m-a angajat ca ucenic și Domnul, în bunătatea Sa, mi-a dăruit puterea și aptitudinea necesare pentru noua mea misiune.

În B. am fost botezat. În Rusia nu avusesem nicio ocazie pentru botez, deoarece domnul R. nu îndrăznea să boteze din cauza legii rusești. Cu toate că știam că sărmanei mele mame nu-i va pricinui decât o nouă amărăciune, am considerat totuși necesar s-o informez despre pasul meu. Înainte de plecarea mea în Germania o întrebasesm de mai multe ori în scris, din K., din Basarabia, dacă pot s-o vizitez și să-mi iau rămas-bun. Ea îmi răspunsese la acestea într-un mod amar, mi-a refuzat vizita și m-a rugat fierbinte să nu cumva să mă botez în Germania, deoarece altfel ar trebui să mă blesteme. În același timp și-a exprimat speranța că Dumnezeu mă va păzi de un asemenea pas, de dragul evlaviei părinților și a înaintașilor mei.⁵ Într-un mod asemănător răspunsese mama mea și la acele scrisori ale mele din Germania.

Acum, după ce o informasem despre botezul meu, cu inima fericită, dar și temătoare, am primit de la ea scrisoarea cea mai implacabilă pe care a scris-o vreodată. Când am citit-o, m-am clătinat amețit spre perete. Au trebuit să mă ducă în camera mea, unde am zăcut trei zile ca distrus. Mama mea scria: „Am primit vestea despre botezul tău. Mi-am sfâșiat hainele și mi-am pus cenușă în cap. A început perioada mea de doliu.” După aceste cuvinte au urmat toate blestemele care sunt scrise în Leviticul 26 și Deuteronomul 28. Scrisoarea se încheia cu cuvintele: „De asemenea, toate bolile și plăgile care nu sunt scrise în cartea acestei legi, - DOMNUL le va face să vină asupra ta, până vei fi nimicit” (Deuteronomul 28.61).

Acestei lovituri îngrozitoare i-au urmat alte dezamăgiri dureroase, dezamăgiri de care am avut parte între creștinii din Germania. În Rusia, cu formele și iconolatria bisericilor încremenite, nu

⁵ Cât timp iudeul devenit credincios în Hristos nu este botezat, mai există speranță pentru el. Dar dacă este botezat, atunci nu mai este posibilă în veci pentru el, potrivit opiniei iudaice, nicio pocăință și nicio salvare.

așteptasem mult în ceea ce privește creștinismul, dar cu gândul la Germania m-am lăsat în voia speranțelor fericite. Și acum trebuia să experimentez ce a spus Domnul Isus, că nu toți care spun: „Doamne! Doamne!” Îi aparțin cu adevărat.

Creștinii, pe care i-am cunoscut în Baden și mai târziu în altă parte, năzuiau, în general, la sfințirea cărnii. Prin învățăturile lor mi-a fost tulburată și întunecată înalta poziție pe care o are credinciosul în Hristos și pe care mi-o arătase Dumnezeu foarte limpede în Cuvântul Său. Am început să vreau să mă sfințesc singur (adică vechea mea fire stricată), și cu aceasta m-am așezat din nou sub lege. Firea mea rea, carnea din mine, care este de neîmbunătățit potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, și pe care Dumnezeu de aceea a „răstignit-o și pe ea” în moartea lui Hristos pe lemnul blestemat și a fost îndepărtată judiciar (compară cu Galateni 2.20; 5.24), mă străduiam s-o îmbunătățesc și s-o sfințesc. Deoarece n-am reușit, am devenit profund nefericit. Mă aflu în starea credincioșilor din Galatia și din Colose, pe care apostolul a trebuit să-i mustre așa de serios în epistolele sale și ajunsese într-un talmeș-balmeș de iudaism și creștinism. Într-un cuvânt: pierdusem pe Hristos din vedere. Privirea mea a fost întoarsă de la Hristosul înviat și înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Urmarea a fost că priveam la mine însumi și mă preocupam exclusiv cu propria mea inimă stricată, cu eul meu sărman și nenorocit, cu omul vechi, despre care se declară că „nimic bun nu locuiește în el” (compară cu Romani 7.18). Ca mulți alții, și eu nu mă mai gândeam la Hristos decât în măsura în care strigam zi și noapte către El, ca să mă sfințească și să mă salveze de firea păcătoasă care era în mine. Cum ar fi putut El să asculte această rugăciune! Moartea Sa pe cruce doar mă răscumpăraseră deja complet, potrivit Romani 6.6,7, deoarece acolo „omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El”.⁶

Fericita siguranță că Duhul Sfânt locuiește în mine (Romani 8.15,16) și că eu, când Domnul mă va rechema, voi merge la El cu siguranță și imediat (2 Corinteni 5.1-8), mi-au fost tulburate – adevăruri care odinioară mă făcuseră în Rusia așa de fericit -, și totul a fost făcut dependent de măsura în care urmărisem sfințenia. Eram atât de nefericit, încât cu greu mai știam dacă eram iudeu sau creștin. În orice caz, creștinismul pe care îl trăiam acum și îl vedeam în jurul meu, abia dacă era ceva mai bun decât iudaismul la care renunțasem. Nu câștigasem nimic.

Dar Dumnezeu S-a îndurat de mine și m-a călăuzit prin puterea Duhului Său și prin claritatea Cuvântului Său din nou înapoi la „simplitatea față de Hristos” [2 Corinteni 11.3]. El mi-a arătat că locul meu și partea mea înaintea Sa erau „în Hristos”, că eu deja eram în El „sfânt” și „desăvârșit” și „învrednicit” „să am parte de moștenirea sfinților” [Coloseni 1.12], că eram „o creație nouă” [2 Corinteni 5.17] și „mădular al lui Hristos” [1 Corinteni 12.27], „fiul și moștenitorul” Său [Galateni 4.7], al Său pentru totdeauna, făcut una cu El de-a pururi, așa că nimic nu mă putea „despărți de dragostea Sa” [Romani 8.35] și „nimeni nu mă va smulge din mâna Sa” [Ioan 10.28].

Din momentul acela am fost din nou fericit. Puteam să privesc din nou în sus cu bucurie fericită spre Dumnezeul și Tatăl meu, și să-L laud, adorându-L, ca iubitul Său copil.

Trecuse aproximativ un an de când promisem scrisoarea atât de distrugătoare de la mama mea. Pentru ea eram mort. Prin urmare, nu așteptam să mai aud vreodată ceva de la ea. Dar am

⁶ Aici nu avem de-a face cu ceva ce credinciosul mai trebuie să caute să dobândească. Este un fapt care a avut loc pentru orice credincios și trebuie apucat, pur și simplu, în credință de către el și să fie făcut punctul de plecare al noii vieți. De aceea, apostolul continuă în versetul 11: „socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus”. Dacă îi aparținem Domnului ca proprietate, atunci, prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi, în timp ce ne ținem ochii îndreptați neclintit spre Hristos și ne ținem cu tărie de cuvântul vestit (1 Corinteni 15.2), suntem apti nu numai să ne socotim morți, pentru că omul nostru vechi a fost răstignit în moartea lui Hristos, ci suntem în stare în orice moment să umblăm în înnoirea vieții (compară cu Romani 6.11, 14; 8.1,16).

continuat să-i scriu în fiecare săptămână, cu toate că trebuia să mă tem că ea nu-mi citea scrisorile. Adesea îmi lipsea curajul să mă rog mai departe pentru convertirea ei.

Apoi, într-o zi, era în toamna lui 1889, spre surprinderea mea a sosit de la ea o carte poștală. Era scrisă în ebraică și suna așa: „Dragă copile! Am fost bolnavă și mă găsesc în mare chin sufletesc. Două lucruri te rog: să mă ierți și să-mi trimiți un alt Nou Testament. Roagă-te pentru mine! Mama ta, Sarah S.”

Cât de fericit eram! Încă în aceeași zi i-am trimis mamei mele Noul Testament ebraic dorit și i-am scris în plus o scrisoare cordială. Răspunsul ei a venit foarte curând. Mama mea nu știa în ce situație financiară mă găseam – despre așa ceva nu îi scrisesem niciodată nimic. Ea mă ruga insistent s-o vizitez în Rusia. Dar cum să fac față călătoriei scumpe? Bani pe care îi economisisesem în vară din câștigul meu ca ucenic lăcătuș, i-am folosit în iarnă pentru studii tehnice. În afară de aceasta mă simțeam presat să ajut un prieten din Basarabia, care, printr-un Nou Testament obținut de la mine, devenise credincios în Hristos, își pierduse, prin urmare, slujba de învățător și familia sa ajunsese în necaz. Dar Dumnezeu este un Dumnezeu minunat! Abia îi trimisesem prietenului meu banii, când am primit o scrisoare de la un creștin care locuia aproape de Stuttgart, care mă invita în timpul lunilor de iarnă – atâta timp cât urmam școala tehnică – să locuiesc la el gratuit. Acesta era un ajutor mare pentru mine și l-am acceptat recunoscător din mâna Domnului. Dar și acum mi-ar fi fost imposibilă călătoria în Rusia, dacă o doamnă creștină, care a auzit despre dorința mea, nu mi-ar fi dăruit banii de drum.

De îndată ce a venit vacanța de Crăciun am călătorit în Rusia. La dorința mamei mele nu ne-am întâlnit în orașul meu natal, ci într-o localitate situată aproximativ patruzeci de kilometri departe de el.

Când am sosit, mama mea mă așteptase deja aproape două ore la gară. Cu strigătul: „Copilul meu, copilul meu!”, ea s-a grăbit spre mine și a căzut inconștientă în brațele mele. Am dus-o cu ajutorul altora în sala de așteptare și am culcat-o pe o canapea. După o vreme și-a revenit, dar a căzut imediat într-un al doilea leșin, mai greu, în care a rămas atâta timp, încât mă temeam că a murit. O tristețe și o neajutorare fără margini m-au cuprins și nu știam ce să întreprind. În sfârșit, în sfârșit, mama mea a deschis ochii și cunoștința ei a revenit. Apoi am mers cu sania la hanul la care rezervase camere pentru noi. Acolo fierbea deja ceainicul pe masă și ne așteptau gustări din belșug.

Totuși, abia dacă ne întreținuserăm câteva minute despre călătoria mea și despre lucruri generale, când mama mea mi-a spus cu un suspin adânc:

„Dar, copilul meu, lucrul cel mai important! Tu știi și vezi că eu am îmbătrânit. Ce se va alege de mine când voi muri? Unde voi merge?”

Dacă aș fi putut să-i răspund în scris la această întrebare, mi-ar fi fost mult mai ușor decât s-o învăț verbal pe mama mea despre aceasta. Mult timp n-am știut să găsesc cuvintele potrivite. În cele din urmă am spus:

„Mamă, eu cred că tu știi totul foarte exact.”

Ea m-a privit tristă și a spus:

„Dar tu știi că eu am calomniat atât de des Numele lui Isus, iar pe tine te-am blestemat și m-am împotrivit în toate felurile. Mai poate să existe iertare pentru mine?”

Am consolat-o și am răspuns că durerea pe care o simte pentru cele petrecute este, fără îndoială, o lucrare a Duhului lui Dumnezeu, o dovadă a harului Său lucrător în ea și aducător de mântuire.

Aceste cuvinte au consolat-o aparent. Păreau că ele îi înviorează inima rănită. După aceea am avut o conversație lungă. Dacă mă întrerupeam cumva și vorbeam despre altceva, atunci mama mea se întorcea imediat iarăși la discuția noastră și punea întrebări privitoare la mântuirea lui Dumnezeu.

În dimineața următoare m-am trezit la ora cinci. Mama mea stătea deja complet îmbrăcată lângă patul meu. M-am îmbrăcat repede și în curând, discuția noastră din ziua anterioară era din nou în plină desfășurare, până când mama mea a strigat dintr-odată:

„De ce mă mai îndoiesc? Același Dumnezeu, care a anunțat judecata pentru păcătoși, a făcut și o cale pentru a scăpa de această judecată. În Fiul Său, Isus Hristos, Cel curat și Cel sfânt, care a suferit și a murit pentru păcătoși, El oferă fiecărui om o mântuire deplină, gratuită. Totul este adevărat, chiar și pentru mine. Da, cred!”

Eram mai mult decât fericit. Mă simțeam împins să-mi exprim sentimentele într-o profundă rugăciune de mulțumire înaintea lui Dumnezeu; și am îngenuncheat.

Mama mi-a urmat exemplul și fără să mă fi așteptat, ea s-a rugat imediat:

„Doamne Isuse, Îți mulțumesc pentru marea mântuire pe care ai adus-o și pentru credința pe care mi-ai dăruit-o. Dar tu știi că ea este încă foarte slabă în mine. Te rog, întărește-o și mărește-o!”

După ce mă rugasem și eu Domnului și Îi mulțumisem pentru harul Său, pe care El ni-l făcuse așa de mare, am citit împreună un capitol din Cuvântul scump, și anume, cuvântarea lui Ștefan și lapidarea sa (Faptele apostolilor 7). Acest capitol îl alesese mama mea.

„Ah”, a spus ea după aceea, „ce trist este că poporul nostru este orb și așa de plin de ură față de Hristos! Ce minunată este totuși partea unui credincios! Mi-aș dori o asemenea moarte cum a avut Ștefan. Regret acum că nu ne-a întâlnit în M. (localitatea noastră natală). Dacă ne-ar fi omorât cu pietre, ar fi putut să omoare numai trupul nostru. Și noi am fi putut să spunem, privind în sus: «Doamne Isuse, primește duhul nostru!»” [Faptele apostolilor 7.59].

Vălul îi fusese luat de pe ochi prin Duhul Sfânt și din inima ei curgeau laudă și mulțumire față de Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos, care devenise și Tatăl ei.

Mă interesa foarte mult ce-mi povestea mama mea din perioada în care primise vestea despre botezul meu. După datina iudaică, ea jelise moartea mea. Dar înainte să se fi sfârșit zilele de doliu, sosiseră de la mine un Nou Testament și o scrisoare. Cartea a ajuns imediat în foc, la fel ca și predecesoarele sale. Scrisoarea a rămas nedeschisă. Dar după câteva ore a dorit să citească scrisoarea. Așa că a deschis-o, a citit câteva rânduri și a dat-o deoparte. Dar după un conflict interior puternic a citit-o apoi totuși până la capăt, nu fără s-o arunce la sfârșit cu dezgust. În ziua următoare a preocupat-o gândul: era Isus cumva totuși Mesia? Atunci s-a speriat de ea însăși, și-a condamnat gândurile și a postit ca ispășire pentru acest păcat.

Totuși, aceeași întrebare s-a iscat mereu și mereu în inima ei. Dezacordul interior a durat luni de zile și fiecare nouă scrisoare de la mine îi mărea suferința, până când, desigur și ca urmare a unei boli serioase, dorința ei după mântuire și pace a devenit așa de puternică, încât mi-a scris acea carte poștală și m-a rugat pentru un Nou Testament. După toate luptele, bucuria mamei mele era acum cu atât mai mare.

Ceasul despărțirii a venit mult prea repede. Dar conștientizarea că noi eram uniți de nedespărțit în Cel înviat, ne-a ajutat să depășim durerea despărțirii. Ca și famenul etiopian de demult, mama și-a urma drumul „cu bucurie”. Am primit curând știrea despre sosirea ei cu bine acasă. În capul

scrisorii ei pusese cuvintele Mariei: „Sufletul meu preamărește pe Domnul și duhul mi s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul meu” [Luca 1.46,47].

Credința mamei mele avea să fie pusă la grea încercare. Ea s-a îmbolnăvit din nou grav, iar sora mea mai tânără, care locuia într-un alt oraș, a trebuit să fie chemată pentru îngrijirea ei. Sora mea, care, firește că nu știa nici ce se petrecuse cu mama mea, nici că noi ne întâlniserăm în L., a aflat toate acestea din scrisorile mele, pe care eu, nebănuind nimic, le trimiteam mai departe mamei mele și al căror conținut i-a fost confirmat prin propria mărturisire a mamei. Ea și-a ieșit din fire. Noul Testament L-a aruncat în foc imediat în prima zi și toate scrisorile mele către mama mea din timpul celor trei luni lungi de boală le-a interceptat. Dar Domnul este credincios. Prin puterea Sa, care se desăvârșește în slăbiciune, mama a rămas păzită pe cale.

Între timp, eu însumi am petrecut în Stuttgart luni pline de griji. De ce nu scria mama mea? Reușise vrăjmașul să-i momească inima de la Domnul? Sau îi făcuseră iudeii vreun rău?

Deoarece îi scrisesem așa de multe scrisori care rămăseseră toate fără răspuns, am trimis, în sfârșit, o carte poștală la vedere, cu observația că dacă nu primesc niciun răspuns la aceste rânduri, mă adresez primarului localității și îi voi cere informații. La aceasta a venit o carte poștală de la sora mea, scrisă în ebraică, în care declara printre multe blesteme, că sunt ademenitorul și distrugătorul mamei noastre și că am adus-o în pragul mormântului. Să fac bine să nu mai trimit alte scrisori. Niciuna dintre ele nu va ajunge în mâna ei.

Oricât de tristă a fost vestea, ea era totuși o mângâiere pentru mine, deoarece îmi spunea că mama mea mai trăia și rămăsese credincioasă Domnului. I-am scris din nou surorii mele și am rugat-o insistent să-mi dea curând și alte vești. În afară de aceasta am rugat-o să n-o chinuie pe mama noastră bolnavă, ci să-i dea scrisorile mele. Zadarnic.

Într-o zi mi-a scris o doamnă iudeică din M., că a vizitat-o pe mama mea, căreia îi mergea mai bine, și că era pregătită să mijlocească scrisori între noi. Ea este în taină de aceeași convingere ca mama mea. Femeia era sinceră. Ea a mijlocit scrisorile noastre în diferite feluri. Apoi, într-o zi, mi-a scris că este în mare tulburare, deoarece a găsit-o pe mama mea într-un leșin adânc. O scrisoare lungă de-a ei către mine, pe care ea voise s-o ia, fusese găsită sub perna mamei, citită și predată rabinului, care a apărut curând împreună cu alții și mama mea a fost exclusă solemn, în ciuda mării ei slăbiciuni.

Mai târziu am cunoscut-o personal pe această femeie cu ocazia unei vizite în Rusia. Ea crede din inimă în Domnul Isus și are încredere în El, dar nu îndrăznește să-L mărturisească public. Aceasta mi-a declarat-o printre lacrimi. Ah, astfel de suflete există multe printre iudeii evlavioși din Rusia. Cred, se poate spune, nu sute, ci mii. M-am întrebat de multe ori: care va fi partea lor în eternitate?

Contrar așteptărilor noastre, Dumnezeu a restabilit-o iarăși pe mama mea. Sora mea s-a întors la familia ei și astfel, mamei mele nu-i mai stătea nimic în cale să-mi scrie.

După plecarea surorii mele, mama mea a primit vizita unei doamne care locuia la etajul superior al casei ei. Ea s-a informat despre motivul tulburării îngrozitoare, care puțin mai înainte adusese toată casa în neliniște. Mama mea i-a explicat prietenos ce făcuse Dumnezeu pentru sufletul ei și cum devenise ea credincioasă în Domnul Isus ca Mântuitor al ei și cum găsisese în El: răscumpărare, mântuire și viața eternă. Acestea erau cuvinte ciudate pentru femeia catolică, care nu-L cunoștea pe Isus ca Mântuitor al ei și care nu avea nici siguranța mântuirii, nici pace. Ea asculta cu mare atenție la ce îi spunea și îi citea mama mea din Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu n-a îngăduit să se întoarcă fără rod la El Cuvântul Său [Isaia 55.11]. El i-a dăruit mântuire și pace în Isus căutătoarei sincere. Cele două doamne au petrecut după aceea aproape

zilnic împreună ore minunate, binecuvântate din belșug, până când prietena a adormit în pace.

—

Fie ca Domnul s-o păzească prin harul Său pe mama mea bătrână, care Îi este atașată cu credincioșie, ca și pe toți cei care poate caută sub apăsare grea ajutorul și Mântuirea Sa! Cât de fericiți, fericiți pentru totdeauna sunt toți oamenii, indiferent din ce popor și din care confesiune, care recunosc în această vreme a harului, că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lor personal! Da, El este „o piatră de unghi, aleasă, prețioasă”, „lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu” și „cine crede în El nicidecum nu va fi dat de rușine” (1 Petru 2,4,6).

Titlul original: „Vom Sinai nach Golgatha”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 101-111 și 127-140.